

DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

Szerkesztik: Dr. KUN BÉLA és Dr. RÉVÉSZ IMRE. Főmunkatárs: Dr. SZÁSZ IMRE.

Megjelenik minden szombaton.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
DEBRECEN, KOLLÉGIUM.

Előfizetési ár félévre hét pengő.

Iam proximus ardet.

Valamelyik száz esztendővel ezelőtti bácsi bebizonyította, hogy Kecskemét a világ közepe. Mert a világegyetem közepén van a föld, a föld közepén Európa, Európa közepén Magyarország és Magyarország közepén Kecskemét.

Ilyenforma levezetéssel, de sokkal több igazsággal lehet bebizonyítani, hogy mi vagyunk a világ legszegényebbjei. Mert most az egész földön nagy szegénység uralkodik, de Európa-szerte különösen; Európának legárvább országa Magyarország és Magyarországon mindig mi voltunk legszegényebbek, a református egyház és intézményei.

A valósággal is meglévő nagy bajt még növeli az az általános csüggedtség, amely erőt vett a lelkeken. Fent és alant remegnek a bekövetkező még rosszabbtól és sok ember van, aki zsugorgat, vagy menteni akar azokra a bizonyos még rosszabb napokra. A félelem pedig éppen úgy ragadós, mint a vakmerőség. Amint a hős vezér szinte csodatételekre ragadhatja a seregét, éppen úgy a sápadtarcú rémüldözők betegre ijeszthetnek nagy embercsoportokat.

Pedig éppen az általános nagy szegénységre tekintettel most volna arra különösképp szükség, hogy minden megmozdulható fillér megmozduljon és a pangó gazdasági élet fel lendítésére, vagy legalább tovább vegetálására szolgáljon. Mert ha azon az úton haladunk, amelyen most járunk, hogy t. i. az sem akar semmit fizetni, akinek volna miből, az, akinek még van valamije meg nem mentheti a maga vagyonát, de az általános leromlást annál gyorsabbá teszi.

Most mindenki, aki igyekszik megértetni az embertársaival, hogy az, aki bármily nagy önmegtartóztatás útján képes teljesíteni a kötelezettségait, vagy legalább azok egy részét, magának is jót tesz, a köznek is javára cselekszik, igazán nemzeti missziót teljesít.

Nekünk is ezt kell hirdetnünk mindenfelé. Nem szabad beletörödnünk abba az állapotba, hogy nincs jövedelem, hát nincs semmi. Nem

szabad engednünk egyházunk és intézményei teljes leromlását.

Persze az ekzekuciót sem szabad megmozdítanunk. Az, hogy licitáltassunk egyházi adóért, a betegségnél is sokkal rosszabb orvosság. Értem, a mostani időben. Ámbár én azt hiszem, keserves gyógyszer ez olyankor is, amikor mindenkinek könnyű fizetni.

Ellenben egyénekenkénti ráhatással, felvilágosítással, szóval pásztori munkával rá kell venni az embereket arra, hogy aki teheti szolgáltasson.

Talán mindenki teheti. Az özvegyasszony két fillérének példája azt bizonyítja, hogy mindenki teheti. Földi ember kevéssel beéri, vágyait ha kevesebbre méri. Jó szóval és még inkább jó példaadással rá kell venni mindenkit, hogy a vágyait mérje kevesebbre. Ezzel is csak Istennek teszünk szolgálatot, hiszen a tisztaszívűek alázatossága és egyszerűsége kedves Isten előtt.

A Zsinat már tisztán látta, mekkora bajok támadhatnak a gazdasági válságból s azok megelőzésére bizonyos intézkedéseket tett is. Úgy tudom, a zsinati intézkedések közül eddig csak egy valósult meg, annak a nagyon szép és nagyon emelkedett hangú, nagyon bölcs tartalmú körlevélnek kibocsátásával, amelyet az egyházkerületek püspökei és főgondnokai irtak alá és amelyet minden szószékből ki kellett hirdetni.

Bizonyára volt ennek a körlevélnek nagy és áldásos hatása. Bár volt egy nagy fogyatkozása. Azok, akikre elsősorban tartozik, aligha vettek róla tudomást, mivelhogy a templomban publikáltatott.

Arra van szükség, hogy azoknak a szívéhez is hozzáférjünk, akik maguktól nem mennek templomba.

Nincs itt más kiút, mint a lelkipásztorok és presbiterek által az eddiginél sokkal nagyobb mértékben teljesítendő lelki gondozás odaadó teljesítése.

Eddig csak vitatkozhattunk a gondozás szükségességének mérete és módzata felől. De most már ott vagyunk, hogy ha azonnal nem

fogunk munkához, nemcsak a lelkeket veszítjük el, hanem teljes anyagi összeomlás is vár reánk. És akkor azok az urak is, akik meglepéssel szemlélték eddig, hogy — már ott, ahol — mennyi iskolát és más intézményt tudunk fenntartani, milyen tisztességes javadalmat tudunk adni a lekipásztorainknak és az egyházi adminisztrációt végző tisztviselőinknek; akik meg voltak nyugodva, hogy a bevételek biztosítva vannak, mert egy rész állami segély, más rész meg a községi közegek által az állami adóval együtt beszédett, tehát szükségkép befolyó adójövedelem, — mondom, akkor majd azok az urak is ijedten fogják látni, hogy az állam és a községi végrehajtó helyett mégis csak jobb lett volna a hűveink szeretetét és buzgóságát megnyerni.

Debrecenben — azt olvasom az ottani gyülekezeti lapból — már mentek el törzsökös debreceni polgárok a református egyházból anyagi okok miatt. Az egyikök éppen presbiter is volt.

Szomorú eset, de nem kellene nagyobb jelentőséget tulajdonítani ennek a megtévelyedésnek, ha magában maradása biztosítva volna.

De ki állhat jót azért, hogy a templom-talan, nem látogatott, össze nem gyűjtött, kicsi hitű egyháztagek ezrei nem fognak-e keresni olyan helyet, ahol tíz fillérrel kevesebb egyházi adót kell fizetni. Nem csoda, ha ők is úgy ítélik meg, hogy az egyházi tagságban csak az egyházi adó a fontos.

Már nem elég csak résen állnunk. Már inunkszakadtig benne kell állanunk a munkában. Iam proximus aret Ucalegon.

Öreg magyar.

Napjaink s a régi jó idők.

A szegénység olyan, mint a téli északi szél. Nehéz ellene védekezni. Megérezzük hatását még akkor is, ha a legfinomabb angol kelméből készült öltözetben állunk ki az udvar közepére.

A szegénység kinzó, gyötrő hatásának egyik jótékony ellenszere, a jobbmódú, a gazdagabb emberek nemes szíve, áldozatkészsége. Néha azonban ez a gyógyszer is gyöngye, múló hatásúnak bizonyul. Érezheti ezt részünkről minden jólelkű világi ember és lekipásztor.

Fájdalommal, sokszor kedvetlenül tapasztalom e tényt én is, szerény környezetemben.

Jön egy-egy temetés. Veszem a bibliát és megyek sírni a sírokkal.

Temetés után elmarad a stóla. Nem baj — nyugtatom meg magam — segíteni kell a szegényeken.

Jön egy-egy esketés. Jön a násznagy s kérdi, hogy mivel tartozik? Látom, hogy szegény, rokkant emberrel van dolgom. Hatalmas mankókkal jött be hozzám. Semmivel, barátom, csak jó szóval — válaszolok megnyugtató hangon.

Amint így mennek, folydogálnak az órák, a napok, egy alkalommal a következő szavak kíséretében áll meg előttem a helybeli közigazgatás egyik vezérémbere: Nagy baj van, Imre bátyám! A református gazdák szervezkednek, tömörülnek. Valami pártot alapítanak.

— Majd utána nézek a dolognak. Ha helyes irányban szervezkednek, akkor nincs semmi baj. De ha valami veszedelmes kilengéseket előidéző tömörülésről van szó, akkor szóvá teszem a dolgot az atyafiak előtt — válaszolom szerényen.

Persze, amint utána nézek a dolognak, rájövök arra, hogy a nagy szegénység itt is a mozgató erő. Kedvetlenek a gazdák, a földmunkások. Segíteni próbálnak a sorsukon. — Szervezkednek, tömörülnek.

Szóval a szegénység, miként a téli északi szél, átjárja a mi társadalmi életünk minden zegét-zugát. Zenebonát idéz elő a családban, a faluban, az ekklézsiában, mindenütt.

Csak az itt a kérdés, hogy önmagunk, akik hivatásunknál fogva ott élünk a nép között, mitévők legyünk? Hol, milyen módon találjuk meg azt a szert, ami megnyugtat bennünket a jelenvaló nehéz időkben?

Bátor leszek itt egyet-mást elmondani a saját tapasztalataimból kifolyólag, ami engem már sokszor megvigasztalt, megnyugtatót a mi nehéz napjainkban.

Nálunk a templom mellett áll még ma is a cinterem. Ez idő szerint az egyház régebbi jegyzőkönyvei, iratai vannak itt elhelyezve egy öreg szekrényben.

Néhanapján, amint a cinteremben szemlélődöm, megáll a tekintetem a szekrény tetején egy szétronsolt gránát-sisakon. Ha valahonnét az orosz, vagy a szerb harctérről került volna ide, akkor is sokat beszélne ez a reliquia egyik-másik gondolkozó atyafi előtt.

De nem onnét, hanem a kertünk végéről került ide.

Emlékszem arra a napra is, amikor száz meg száz gránát, srappnell explodált felettünk, körülöttünk minden órában. S napokig lent éltünk a pincében hideg bablevesen. Előttem vannak ama napok, amikor megalázott bennünket az Úr a földnek poráig, amikor román katonák dultak, raboltak, gyilkoltak, pusztítottak a Tisza-mentén két álló hónapig.

Ma rossz világ van, kétségtelen. De az is bizonyos, hogy tizenkét évvel ezelőtt, kegyetlenebb napokat éltünk ezen a tájékon.

A gránát-sisak mellett régi könyvek hevernek a szekrény tetején. Egy százéves naptár s egy-kétszázéves predikációs kötet — fedél nélkül.

Nézzük csak — tünődöm magamban — ezeket a régi predikációkat, amelyeket az én elődeim használtak a régi jó időkben. — Nézzük csak, hogy milyen jó, kegyes, buzgó atyafiakkal volt dolga a mi elődeinknek?

Kinyitom az egyik predikációs könyvet.

S látom, hogy az „s“-betű hosszú „f“ alakú s-nek van benne nyomtatva mindenütt, amit én a mai ember akaratlanul is rendszeren „f“-nek olvasok. S olvasom a következő szavakat: „Foha az emberifég olyan elvetemedett nem volt, mint moftani napjainkban. A nagy fze-gényfég miatt úrrá lett közöttünk az irigyfég, a gyűlölfég éf máf egyéb kajánfágok éf gonofz-fágok .A föld golyóbiffa éppenhogy le nem fzakad a bünözéfeknek miatta.“

Szegény jó elődeim! Úgy látom én, hogy nektek sem volt jobb dolgok a régi jó világban, mint nekünk. Talán bölsebbek voltatok annyiban, hogy kisebb, csekélyebb volt az igényetek, mint nekünk? De úgy látom, hogy a bünök légiói akkor is táborot jártak ezen a földön az emberek között.

Azután bezárom a cinterem ajtaját és nyugodt, derült lélekkel s azzal a tanúsággal megyek a parókhiára, hogy a multak ismerete, tanulmányozása nélkül homályban, sötétségben tapogatózódik az ember.

Megható, örökké szép, örökké igaz, gyönyörű elnevezés Krisztus Urunk részéről a hívek lelkigondozójára nézve, a „pásztor“ szó.

Figyelje meg akárki halmos, dombos vidékeken a nyáj pásztorát. Felmegy egy-egy dombtetőre s onnét kémleli a tájat.

A lelkek pásztorának föltétlenül szeretnie kell a multak történetét, történetét. A multak ismerete, tanulmányozása felemel bennünket arra a magaslatra, ahonnét betekinthetjük az egész tájat.

S ne mondja senki, hogy az a baj, miszerint a parokhián nincsenek történeti művek.

Oh van; vannak mindenütt! Ha más nincsen, ott van mindenütt a legdrágább, a legértékesebb kötet. Évezredekéről szól, beszél. Isteni lélek sugalmazta s szentséges kezek írták. Minden lekipásztornál, minden jóra való világi ember házában ott a Biblia.

Baráth Imre.

Legbiztosabb gyűjtés — az adás.

FELADATOK

„Prédikál most a tiszteletes úr, vagy komolyan beszél?“

Egyik budapesti lelkészársam idézte ezt a mondatot valamelyik konferencián. Akkor mondták ezt valamelyik tiszteletes úrnak a hívei, mikor templomon kívül ostromozta őket. Nekem abból az alkalomból jutott eszembe, hogy történetesen kezembe akadt a „Rádió élet“ című folyóirat karácsonyi száma, melyben „Az opera és az ifjúság“ címmel a rádió közvetített operák megkedvelésére akarta rábírni az ifjúságot. A többek közt ezt mondja: „Nem prédikáció ez, nem fölényeskedés, hanem a diák igazi érdekének feltárása...“

Itt tartanánk hát, hogy más a prédikáció és más a komoly beszéd! A prédikáció szól a falaknak, szól az álmosoknak, a gyermekeknek vagy az együgyűeknek, de ahhoz a komoly és értelmes embereknek, az öntudatosoknak, a megrogzítottaknak semmi közük! Ott tartanánk hát, hogy a prédikációnak, az Isten igéje hirdetésének az életformálásához, megjobbításához, értelmessé és széppétevééséhez semmi köze!?... Ott tartanánk hát, hogy a papnak predikálnia lehet, szabad és kell, de komolyan beszélnie nem!? Hagyja csak az effélet a templomba! Ott senki sem veszi komolyan! Vagy nem ezt jelenti ez a két összevágó nyilatkozat?...

Az ifjúság is szokja meg azt, hogy a prédikáció csak fölényeskedés, vagy mesélés, vagy tudótornája és kézgimnasztikája egy azért fizetett embernek, aki csak luksusa, mumusa és régi naív idők emléke az emberi társadalomnak?... Kellemetlen valami!...

Milyen másképp hangzott ezzel szemben nemrég egy nagy színész nyilatkozata, akit egy papbarátja megkérdezett a felől, hogy mi az ő nagy színházi sikereinek a titka és így felelt: „Barátom, az én sikerem titka az, hogy a költeményt, a fantáziát, az író agyában megszületett gondolatokat úgy adom elő és úgy érzékeltem, mint valóságot, a ti sikertelenségeteknek, eredménytelenségeteknek magyarázata pedig az, hogy a valóságot, a Biblia isteni igazságait úgy adjátok elő, mintha költemény volna!...“

És én nem is haragszom valami nagyon arra a dunántúli magyarra, aki e kis cikk címe szerint szól a papjának, sem erre az ujságíróra a Rádióéletben, hanem mélységesen sajnálom őket és mélységesen sajnálom önmagunkat is. Azt a színészt pedig, aki úgy megmondta nekünk az igazat, nagyon szeretem.

Isten őrizzen tőle, hogy minden úgy volna igaz és mindenki úgy gondolkoznék, mint e pár kirívó illusztrációmban, de úgy érzem, hogy jó felfigyelnünk és felelősséget vállalni arra, hogy mit kezdünk öntudatlanul, vagy tudatosan beszélni rólunk, felőlünk és vigyázzunk! Mi is vegyük komolyan, amit hirdetünk, akkor mások is komolyan veszik.

(Balmazújváros.)

Kósa Béla.

KÜLFÖLD

Hogyan választanak theologiai tanárt a francia protestánsok?

Maury Leónak, a montpellier-i theologiai fakultás gyakorlati theologiai és sociologiai katedrája nagyérdemű betöltőjének a mult év őszén bekövetkezett halála után most írta ki a tanszéki pályázatot a fakultást fenntartó orthodox református egyház állandó zsinati bizottsága.

A pályázónak az orthodox egyház tagjának, a reformátori hitvallás hívének kell lennie, theologiai doctori fokozattal kell birnia és meg-

felelő tudományos irodalmi működés mellett, *legalább öt éves lelképásztori gyakorlatot* kell kimutatnia. Theologiai doctori fokozattal nem, csak licenciatussal bíró egyén a doctoratus megszerzéséig csak rendkívüli tanárként (chargé de cours) alkalmazható. Nem theologiai, hanem egyéb doctori diplomával bíró egyén csak kivételesen jöhet figyelembe. Végül a zsinatnak jogában áll rendkívüli tanárként sem lelkészi gyakorlattal, sem doctori diplomával nem bíró egyént is alkalmazni, de ezt csak akkor, hogyha az illetőt az *összes nemzeti zsinati tagoknak legalább a fele* tanárul akarja, a választás alkalmával pedig a nemzeti zsinati szavazatoknak *legalább háromnegyedrészt* elnyeri.

A választás a nemzeti zsinaton történik, a regionalis (egyházmegyei) zsinatok véleményének és javaslatainak figyelembevétele után, amelyeket a nemzeti zsinat állandó bizottsága gyűjt össze és ugyanez kéri ki a fakultás tanári karának és igazgatótanácsának véleményes javaslatát is a jelöltek felől.

A pályázóknak a közvélemény tájékozása érdekében kötelességük, hogy pályázatukat nyílt levélben a nagy nyilvánosságnak is tudtul adják s ebben a levélben kifejtsek azokat az elveket, amelyeket irányadóknak kívánnak majd tekinteni tanári munkásságukban.

Ezekben a pályázati feltételekben az a különösen szép, hogy a theologiai tanárválasztás *az egész egyház ügyévé válik* — legalábbis annyira, mint nálunk a püspökválasztás. Nagyon megszívlelendő továbbá, hogy a leendő tanárnál nemcsak a tudományos alkalmasságot nézik meg, hanem a lelkészi gyakorlatban is megkövetelnek bizonyos fokú otthonosságot s ettől csak a legkivételesebb esetben hajlandók eltérni, de ehhez a szavazatoknak túlnyomó többségét kívánják. Végül igen hasznos dolog a jelöltek nyilvános bemutatkozásának megkövetelése is.

R. I.

Takaró Géza dr. new-yorki esperes jubileuma. Az Amerikai Magyar Reformátusok Lapjából olvassuk, mily tüntető lelkesedéssel ünnepelte az egész amerikai magyarság Takaró Gézát, 50-ik születésnapja, 25 éves lelkészsége s 10 éves esperessége évfordulója alkalmából. Az ünnepi istentiszteleten Tóth Sándor dr. lancasteri magyar theol. tanár predikált. Este az 500 terítékes bankettre közel s távolból eljöttek a magyar egyházak és egyesületek képviselői. Maga Széchenyi László gróf, amerikai magyar nagykövetségünk, megleghangú táviratban gratulált. Itt a fehér asztalnál hangzottak el aztán a különböző hivatalos üdvözlések is; első helyen a magyarság nagyszívű barátja, Schäfer Károly dr., a Reform. Church superintendense nevében Tóth Sándor dr. beszélt gyújtó hatással. A nőegyletek kedveskedő emléktárgyakkal halmozták el az ünnepeltet. Mi is a távolból, az ó-hazából, küldjük Takaró Gézának, egyházának és családjának áldáskívánásainkat. (I. Cor. XV : 10.)

U. S.

IRODALOM

Éjféli beszélgetés. Versek. Írta: Muraközy Gyula. Kultúra-könyvkereskedés kiadása. Kecskemét, 1932. Kis 8-rét, 160 lap.

Azoknak, akiknek — e sorok írójával együtt — sokáig muzsikált a lelkében a pesti Kálvin-téri templom és gyülekezet új pásztorának egy-egy halkszavú, mélyzengésű verse, amelyre itt-ott bukkantak rá egy-egy szerény egyházi lapocskában, vagy egyéb, az értékük kiemelésére rendszerint éppen nem alkalmas helyen, régi vágyuk teljesedett e kötet megjelenésével. Rég szerettünk volna ennyi nemes költői értéket együtt látni s most, amikor csakugyan együtt vannak, nehezen tudunk betelni velük. A semmi esztétikai kritikához nem értő s azzal nem is próbálkozó magamfajta laikus a legnagyobb dicséretet talán azzal véli kimondani e könyvről, hogy ezt a verskötetet nem lehet „olvasni“, azaz végigolvasni, ezt csak apródonként szüresölve élvezni lehet. Az élvezet azonban itt elválhatatlanul együtt jár valamivel, helyesebben egyéolvad ezzel a valamivel: az épüléssel. Nem azért van ez, mert Muraközy Gyula „költőpap“, amilyen sok van, hanem azért, mert *keresztény költő*, az Ige poétája, amilyen nagyon kevés van az egész világirodalomban. Ezt úgy értem, hogy Muraközy nem versbeszedett imákat, prédikációkat és morális leckéket ír egyébféle (s az átlagos költőpapok poétalkodásában rendszerint sokkal jobban sikerülő) „világi“ versek mellett, — hanem ő nem is képes más verset írni, csak olyat, amelyen a Logos fénye árad el, a lantverő emberi kéz egy magasabb Kéz szelíd, de ellenállhatatlan irányításának enged s a kék eget és parti virágokat tükröző lélekvizek fölé az Úr lelke terül. Annak, aki Muraközyről és Muraközyből egyebet nem tud és nem ismer ez egy kötetén kívül, még a bibliai tárgyú verseiből is nehéz volna megállapítania azt, hogy a költőjük „papi“ ember — annyira hiányzik belőlük minden, a papköltőknél meglehetősen szokványos prédikátori hang, retorika és kenetesség —, de viszont ugyanez az olvasó Muraközynek akármelyik, a „vallásos“ fogalomkörtől legmesszebb eső verséről is kénytelen volna, ha csak némi érzéke van a dologhoz, megállapítani, hogy ez a költő „Jézussal volt vala“. Külön nagy értéke a kötetnek egynéhány remek műfordítás francia költőkből (a Manuel Útravalója talán szebb és mélyebb az eredetinel) s egy mélyértelmű „babajáték“ kicsiny és nagy gyermekek számára. Mert Muraközy — mint minden igazi poéta — a gyermekek nyelvén is kitűnően tud s költeményeinek lélektani distanciáit legtalálébban így lehetne fölmérni: A templomtól a gyermekszobáig és vissza. Versei, mint lágyan szálldosó, de máskor zengve megesattanó szárnyú fehér galambok ívelik át ezt a distanciát — a végtelen ég alatt, az örökké-

valóság napfényében s a kereszt áldott árnyékában.

A budapesti „kőerdő“, amely Kecskemét „álmodó homokjáról“ — a kötet szépséges ajánlása szerint — most újra hazavárja szülöttjét, bárcsak ne némitaná el a maga éppen nem poétikus zúgásával-zajgásával a Muraközy lantjának zengését, amellyel a magyar líra és az evangéliumi bizonyágtéves egyszerre lenne szegényebb. Mikor majd pesti lelkipásztornak beiktatják, a templomi sokaságban rejtőző Múza — a Lévy József gyönyörű kis verse szerint, amelyet a Baksay Sándor püspöki beiktatására írt — hadd ne sóhajtsa el, könnyel a szemében : „*Félek, hogy elfelejt.*“ R. I.

KÜLÖNFÉLÉK

Dr. Baltazár Dezső püspök generális vizitációt tartott január 31-én a hajdúnánási egyházközségben. Vasárnap reggel az állomásnál az egyház és a város előljárósága élén dr. Hadady Imre főgondnok üdvözölte a püspököt. A délelőtti istentiszteletet a püspök végezte, amely alkalommal a dalárda vegyeskara énekelt. Istentisztelet után a városháza nagytermében a küldöttségeket fogadta; az egyház és intézményei nevében Kolozsváry Mihály lelkészelnök, a város nevében pedig dr. Pénzes Mihály polgármester mondott üdvözlő beszédet. Délután 4 óra után presbiteriumi gyűlés volt, amelyen az egyház szellemi, erkölcsi, iskolai és anyagi ügyeinek a vizsgálata s egyben a püspöki látogatás hivatalos része is befejezést nyert. Megállapították, hogy az egyház szellemi és erkölcsi vezetésében az arra hivatottak példás igyekezete, ügyes kezelése és megbízhatósága mellett is a hajdúnánási egyház súlyos helyzetbe került. A püspök nemcsak rámutatott a bajokra, hanem a legodaadóbb segítséget is kilátásba helyezte. Este 8 órakor a reálgimnázium zsúfolásig megtelt tornatermében a Tiszántúli Szépmíves Céh műsoros estélye volt, amelyen a püspök, mint a Céh elnöke megnyitó beszédet mondott.

Az alsószabolcsi református egyházmegye lelkészei január 29-én délelőtt, a Kollégium kistanácstermében Bartha László esperes elnökelete alatt értekezletre gyűltek össze. A lelkészek a mai rendkívül súlyos gazdasági helyzettel kapcsolatos égető kérdéseket tárgyalták.

Segédlelkészváltás. Dr. Baltazár Dezső püspök dr. Farkas Pál székesfehérvári segédlelkészt rendelte maga mellé. Dékán Elek árpádtéri s.-lelkész helyére pedig, aki budapesti skót missziói segédlelkésznek ment, a püspök Szabó Géza segédlelkészt rendelte ki.

Tisztújítás. A szatmári egyházmegyében most van folyamatban az általános tisztújítás. A szavazatokat febr. 3-án bontotta fel a bizottság. Esperesnek ismét Sipos József túristvándii lelkész, egyházmegyei gondnoknak dr. Gaál

Endre országgyűlési képviselő lett megválasztva, mindkettő egyhangúlag. Megválasztottak még: G. Szabó Mihály és Tóth Sándor lelkészi, dr. Torday Sándor és dr. Kovács Lajos világi jegyzők, továbbá G. Szabó Mihály, Szabó János, Kézy Ignác lelkészi, Kormány Lajos, dr. Medve Zoltán, dr. Torday Sándor, dr. Bornemissza Béla, Luby Géza és dr. Lányi Sándor világi tanácsbírák. Négy lelkészi és egy világi tanácsbírói tisztségre szűkebbkörű szavazás van elrendelve.

Kitüntetés. Az OTT Sipos József túristvándii lelkész, a szatmári református egyházmegye esperesét a levante ügy lelkes és hazafias támogatásáért díszoklevéllel és nagy ezüst éremmel tüntette ki.

A debreceni piacuceai református egyházrész január 31-én délután öt órakor a Kistemplomban vallásos-estélyt tartott. Ennek keretében Uray Sándor az egyházrész lelkésze a vasárnapi iskolák ügyét ismertette s beszámolt a múlt évben Budapesten tartott első európai világkonferenciáról.

Adomány. A debreceni Kerekes-telepen lakó özv. Ferenczi Józsefné, a református egyház egyik buzgó tagja, az összes vagyont képező házat, saját költségén, tágas református imateremmé alakította át, padokkal és szószékkel ellátta s az így jól felszerelt imaházat formailag is az egyháznak adományozta. A szegény özvegy asszony jócselekedete méltán szolgál például másoknak is az egyház szeretetére.

A péterfiauceai egyházrész előadássorozatának az első összejövételén, január 26-án: dr. Tankó Béla egyetemi tanár tartott előadást a tanácsteremben „A biblia, mint református egyházunk kútfeje“ címmel.

A debreceni egyetem Diákjóléti Bizottsága január hónapban kétszázötvennyolc hallgatót részesített, a kb. 400—500 kérvényező közül, a kultuszminiszter által kiutalt 14 ezer pengő segélyből. Összesen 52 theologus, 63 joghallgató, 58 orvostanhallgató és 85 bölcsészettanhallgató kapott száz, ötven illetve huszonöt pengő segélyt.

Lelkészmeghívás. A nagybányai református gyülekezet a Szaplanczay Bertalan elhunytával megüresedett lelkészi állásra január 24-én Oláh Sándor szamoskrassói lelkészt, egyházmegyei főjegyzőt hívta meg.

Új templom a kőbányai gyülekezetben. A MAV északi főműhelytelepi reformátusok megkapták a róm. katolikusok által eddig használt kápolnát, mivel ők templomot építettek s az evangélikusokkal és unitáriusokkal összefogva, protestáns céloknak megfelelően rendezték azt be. A kőbányai presbiterium harmóniumot is vásárolt a kis templomba. A templom felszentelése január 31-én volt, amelyen a felszentelő imádságot Szabó Imre esperes mondotta.

Laptulajdonos: Dr. KUN BÉLA.

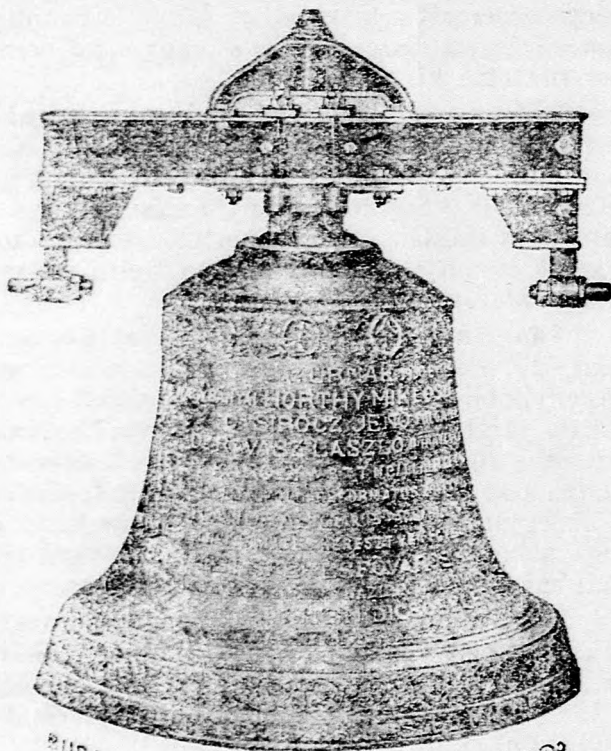
Magyarország aranykoszorús mestere

Szlezák László

harang- és ércöntőde, harangfelsze-
relés és haranglábgyár

BUDAPEST, VI., FRANGEPÁN-U. 77. SZ.

Telefon: Aut. 913-53. sz. Költségvetéssel díjmentesen szolgál.

BUDAPEST-ANGYALFÖLDI REF. TEMPLOM RÉSZÉRE
FÉLTÖRTÉTT HARANG, MELVET DR. RAVASZ LÁSZLÓ PÜSPÖK ÚR
AVATOTT FEL.

Előnyös fizetési feltételek. Számos egyházi elismerőlevél

Az 1900. évi párisi világkiállításon díszoklevéllel, 1921. és 1923. évi vasipari kiállításon aranyéremmel, az 1925. és 1926. évi kézműipari tárlaton kormánydíszoklevéllel, 1927. és 1928. évi budapesti, székesfehérvári, szentesi és szombathelyi kiállításokon nagy aranyéremmel kitüntetve. 1930. évi nemzetközi vásáron emléklappal kitüntetve.

A budapesti Bazilika 7945 kilogrammos új harangja gyáramban készült.

SESZTINA LAJOS

vasnagykereskedése
Debrecen.

Alapította 1819-ben Sesztina János.

Kitűnő tűtöképességű magyar „Perpetuum“-kályhák.
Magyar gyártmányú zománc-edények,
zsír-bödönök, dísznőölő-képek, husvágó-gépek.
Telefon 6. és 15-48.

Debrecen sz. kir. város és a Tiszántúli református egyházkerület könyvnyomda-vállalata. 1932-410

Fali olvasótáblák, mozgatható betűk, szemléltető képek.

Ligárt M.: Fali olvasótáblák az ABC-hez, a
7 darab lap 3.—
a 7 darab vászonra felhúzva, akasztóval
ellátva 38.—

Vezérkönyvek.

Ligárt M.: Útmutató az Ábécéhez 3:20
Bodor D.: Tanácsadó az Ábécéhez 3:60
Ligárt M.: Beszéd- és értelemgyakorlatok
vezérkönyve, I—IV. o. 9:60
Ligárt M.: Magyar nyelvi vezérkönyv, II—VI. 10:40
Ligárt M.: Számítási vezérkönyv, I—VI. o. 10:40
Somorjai L.: Tornatanítási vezérkönyv, I—VI. 5:50
Szele M.: Vezérkönyv a vallástanításhoz . . 2:80

Népiskolai egységes vezérkönyvek.

Szerkesztik: Quint József és Körösi Henrik.

Molnár Oszkár: A tanítási módszer történeti
fejlődése. Quint József előszavával . . . 3.—
Fodor Ferenc: A magyar elemi népiskolai föld-
rajzi oktatás 4.—
Quint—Stelly—Stolmár: A természeti és gazda-
dasági ismeretek tanítása a III—IV. osztá-
lyban 6:40
Quint—Drozdny: A beszéd- és értelemgyakorla-
tok tanítása az I. osztályban 9:20
Háros—Körösi: A magyar fogalmazás vezér-
könyve 4:40
Quint—Drozdny: A beszéd- és értelemgyakorla-
tok tanítása a II. osztály számára . . 10.—
Berwaldszky—Tscheik: A rajzoktatás vezér-
könyve. Sajtó alá rendezte: Luttor Ignác 16.—
Berta—D. Paál: Új vezérkönyv a beszéd- és
értelemgyakorlatokhoz 4.—
Berta—D. Paál: Új vezérkönyv a helyesírás
és magyar nyelvtan tanításához . . . 3:60
Berta—D. Paál: Új vezérkönyv a természet-
rajz, gazdaságtan és háztartástan tanítá-
sához 2:80
Bíró K. L.: Gyakorlati példatár a fogalmazás
tanításához, II., III., IV. és V—VI. oszt.
együtt, osztályonként, á 1:20
Vallástanítási és egyházi énektanítási tanterv
és utasítás, 1929. évi kiadás. (A református
Egyetemes Konvent kiadványa) 1:20
Straub—Vadász: A számolás és mérés tanítá-
sának vezérkönyve 4:80
Móczár M.: Vezérkönyv a természetrajz, gaz-
daságtan és háztartástan tanításához,
III—IV. oszt. számára 3.—

„MÉLIUSZ“

könyvkereskedés

Debrecen, Ferenc József út 26.